

De looninrichting als efficiënt middel om de economie aan te zwengelen

Het belonen van werknemers met alternatieve inkomsten kan tegelijkertijd de productiekosten van de werkgever verlagen en de koopkracht van de werknemer die door een tegemoetkoming van de werkgever in zijn uitgaven verhoogd werd, besteden aan de consumptie.

Ondernemingen als de belangrijkste actoren in het economische leven kunnen niet overleven zonder een hoge consumptie en verlaagde productiekosten. Maar de consumptie hangt af van de koopkracht en de loonkosten wegen het zwaarst op de productiekosten.

De overheid probeert de productiekosten te verlagen door loonlastenverlagingen. Uit een artikel dat onlangs in *L'Echo* verscheen, blijkt dat lastenverlagingen bijna 90.000 banen in België konden behouden. Zonder deze maatregelen zou het werkloosheidscijfer met 2% gestegen zijn. We mogen met deze positieve impact blij zijn, toch werd de consumptie niet werkelijk gestimuleerd.

De overheid probeert de consumptie te stimuleren door inkomstenbelastingverlagingen. Die verlagen echter de productiekosten niet. Bovendien geeft de werknemer niet proportioneel meer uit; hij spaart liever.

Wat de maatregelen ook zijn, hebben ze invloed op maar één stuk van de economie: of de consumptie of de productiekosten maar zelden beide. Om de economie aan te zwengelen moeten de productiekosten verlaagd worden en de consumptie gestimuleerd worden.

De looninrichting is een efficiënte oplossing die een gunstig effect op de consumptie en de productiekosten heeft en in de onderneming processen van bezoldigingen invoert om tegelijkertijd de loonkosten voor de werkgever te verlagen en de koopkracht voor de werknemers te verhogen.

De looninrichting zorgt voor de verlaging van de productiekosten door de werkgeversbijdragen te verlagen met alternatieve inkomsten die minder – en zelfs geen – sociale en fiscale lasten verdragen.

De looninrichting zorgt eveneens voor de verhoging van de uitgaven van de consumenten door de koopkracht van de werknemers te verhogen. Bovendien zijn de alternatieve inkomsten een tegemoetkoming van de werkgever in de uitgaven van de werknemer. Zo stimuleert de werkgever zelf de consumptie aangezien de hele koopkracht aan de consumptie besteed wordt.